

Džiulija Ventura
Paremta tikra istorija

„Šeimą čia žemėje turiu. Ji man tokia gera“ (Vaikiškų dainelių knyga, p. 98).

Čiumpam meškeres. Laikas „žvejoti!“ – tarė tėtis.

Heidenas nusišypsojo ir apsižvalgė. Buvo giedra, aplink dūzgė vabzdžiai. Visas ežeras buvo jų vienu!

Heidenas nusekė paskui tėtį už automobilio ir iš bagažinės iškėlė didelę dėžę su žvejybos reikmenimis. Ji buvo sunki, bet Heidenas nekreipė į tai dėmesio. Jis galėtų nešti ir dukart sunkesnę, kad tik galėtų žvejoti su tėčiu.

Subarškėjo tėčio traukiamos meškerės. „Rodos, Denas užmigo, – pasakė tėtis, – ar pažadinsi jį?“

Heidenas susilaikė neparodęs nusivylimo. „Gerai, žinoma.“

Jis jau beveik pamiršo, kad kartu taip pat vyko jo mažasis brolis Denas. Denas visad lakstydavo aplink ir triukšmaudavo. Jis išbaidys visas žuvis!

Heidenas žvilgtelėjo pro pravertą langą. „Denai, laikas pabusti.“

Bet Denas kietai miegojo.

Heidenas liovėsi jį žadinęs. Jei pasiseks, Denas pramiegos visą išvykos laiką.

Jis tyliai nunešė dėžę su reikmenimis iki tėčio žvejybos vietos ant kranto.

„Štai masalas, sliškai ir visa kita!“

Tėtis paėmė iš jo dėžę su reikmenimis. „Gerai, ačiū.“ Tada tėtis pakėlė galvą. „Kur tavo brolis?“

Heidenas žvilgtelėjo į mašiną. Staiga jis susimąstė, kaip *pats* pasijautų vienas pabudęs nepažįstamoje vietoje. „Negerai“, – nusprendė Heidenas. Iš tiesų jis turbūt labai išsigąstų. Denui buvo tik penkeri.

„Sekundę, tėti. Tuoj sugrįšiu.“

Bet kai jis žvilgtelėjo į mašiną, Deno nebebuvo!

Heidenas nebegirdėjo vabzdžių dūzgesio. Rodos, įsiviešpatavo tylą.

„Deno čia nėra!“ – suriko Heidenas.

Atskubėjo tėtis ir greitai patikrino mašiną.

„Galbūt jis ieško mūsų, – pasakė tėtis, – praėjo vos minutė. Nebus toli nuejęs.“

Heidenas stengėsi būti ramus, bet buvo labai sunerimęs. „Ar galiu pasimelsti?“

„Manau, kad tai labai gera mintis.“

Heidenas padėjo Dangiškajam Tėviui už savo mažąjį broliuką ir paprašė pagalbos tuojau pat rasti Deną, kad jis neišsigąstų.

Heidenui baigus melstis, širdį slėgęs jausmas dingo.

Tėtis uždėjo ranką Heidenui ant peties. „Kur tu eitum, jei būtum Denas?“

Heidenas pastebėjo, kad kitoje automobilio pusėje durys buvo praviros. Turbūt Denas nepamatė jų, stovinčių ant kranto. Heidenas parodė į šalia nusidriekusį takelį. „Turbūt patraukčiau į tą pusę“, – pasakė jis.

Jie nuskubėjo takeliu.

Rodės, kiekviena sekundė slinko lėtai ir slėgė. Eidamas Heidenas

mintyse meldėsi. Žengė dar kelis žingsnius, jie priėjo takelio posūkį ir priekyje pastebėjo Deną.

„Denai!“ – sušuko Heidenas.

Denas atsigrėžė ir nusišypsojo: „Ei, kur buvote dingę?“

Laikas vėl pagreitėjo. Heidenas pribėgo prie Deno ir stipriai jį apkabino.

„Džiaugiuosi, kad tave radome“, – pasakė Heidenas. Mintyse jis sukalbėjo trumpą padėkos maldą.

Denas tiesiog šypsojosi. „Kur jūsų žuvis?“

„Eime, parodysiu“, – atsakė Heidenas. Jis nenustygo iš noro lėkti link ežero. „Nagi pažiūrėkim, kas pagaus pirmą žuvį. Padėsiu tau ant kabliuko užkabinti masalą.“ ■

Autorė gyvena Džordžijoje, JAV.

Dingęs žvejys

*Heidenas nekantravo leistis į žūklę!
Kad tik Denas nebūtų vykęs drauge ...*